

VERBIEN KERTAUS

UNOHDETTU VARTTI / ROSA LIKSOM 1987

(Imperfekti)

Toisessa kerroksessa (olla) _____ yksiö, valoisa huone ja kylpyamme. He (tavata) _____ toisensa huhtikuussa ostarilla ja poika (muuttaa) _____ tytön kotiin. Hän (tuoda) _____ muovikassillisen vaatteita ja koulukirjat. He (olla) _____ niin pieniä ja rakastuneita.

Tytön äiti (nukkua) _____ ikkunan alla sohvalla ja he patjalla heti television alla. Heillä (olla) _____ hyvä olo ja tytön äiti (ostaa) _____ pojalle nahkatakia ja antoi rahaa meikkeihin ja savukkeisiin.

He (maata) _____ päivät kuumassa vahtokylvyssä, (rakastella) _____ seitsemän kertaa vuorokaudessa ja (vanhoja) _____ toisilleen ikuista rakkautta.

Sitten (tulla) _____ toukokuu ja rakkaus (kadota) _____. Poika (kantaa) _____ tytön vahtokylvystä vuoteeseen, mutta tyttö enää (ei haluta) _____. Pojan ilme (olla) _____ samalla toivoton ja vihainen. Hän (kerätä) _____ vaatteensa ja (heittää) _____ ne menessään roskakuiluun.

ISÄNI, SANKARI / JONI SKIFTESVIK 1987

Imperfekti

Hiekka (ei pettää) _____. Se (ei juosta)
_____ pois kyynärpäiden ja polvien alta. Se (ei repiä)
_____ irti kynsiä (eikä luisua) _____ hän
_____ sorakuopan pohjalle muurahaisten polun päälle.

Hän (nostaa) _____ käsiään. Niihin (tuntua) _____
jo tuulen puhallus. Kun hän (katsoa) _____ taivaalle, häntä
(oudoksuttaa) _____, että aurinko (ei polttaa)
_____ ihoa (eikä kirvellä) _____ silmiä
_____. Auringon edessä oli samea verho.

Kuopan reunalla hän (katsoa) _____ taakseen ja (tuntea)
_____ ylpeyttä; hän (uhrata **pluskvamperfekti**) _____
_____ voimansa, mutta hän (voittaa **pluskvamperfekti**) _____
_____.

Sitten hän (värähtää) _____. Häneen koskettiin. Hän
(ojentaa) _____ arasti kätensä. Hetken hän (olla) _____
epätietoinen, hätäinen. Kun kädet (tarttua) _____ ja
(kuljettaa) _____ hänet yhä kauemmas kuopasta, hän
(nauraa) _____ ääneen. (Eikä olla) _____ kuoppaa enää
_____kaan. Siihen (kaatua) _____ sihisten hiekkaa, joka
teki sen yhtä tasaiseksi kuin (olla) _____ ympäröivä maa.

ISÄNI, SANKARI / JONI SKIFTESVIK 1987

(konditionaali)

Jos minä (olla) _____ isäni poika, minä (harppoa) _____
nyt sisälle kämppään kuin panomies ainakin, (heittää) _____
nuo suulaat tarjokkaat seinälle ja (huutaa) _____, että näin se
kasakan poika tekee.

Sitten minä (kellistää) _____ ne neljä akkaa riviin lattialle
ja naida (nitkuttaa) _____ niitä vuoronperään niin kauan, että
vitut kuivuuttan (napsua) _____. Kun ne (vollottaa)
_____ kivusta, minä (kysyä) _____, että eikö
muka kasakan pojassa ole miehen vikaa?

Mutta kun minussa ei ole voimaa, minä istun tässä kuusen alla ja itken
kohtaloani ja äitiäni ja isääni ja kuuntelen haitarinsoittoa, naisten naurua
ja toisten naintia.

Jos minun isäni (karauttaa) _____ nyt oriilla tuohon
kämpän eteen, hän (ei itkeä) _____ (eikä voihtia) _____
_____ (eikä hakea) _____ minun tavoin
hyyläpaikkaa kuusen alta.

Naiset (odottaa) _____ avosylin, iso nyrkki (iskeä)
_____ tarjokkaat haudan partaalle ja Miihkali (naida)
_____ heidän naisiaan vielä aamulla, kun tokkuraiset miehet
(herätä) _____ ihmettelemään, kuka kumma tuo naisia
köyrivä viiksiukko on? Onko tuollaista olemassakaan?

Minä (puristaa) _____ isän oriin suitsia pihamaalla ja
(huutaa) _____ niin, että tähdet aamutaivaalla (vapista)
_____ : - Hän on minun isäni!

Sen kuultuaan he (pelätä) _____ minua yhtä paljon kuin
isääkin, (katsoa) _____ minua kunnioittavasti. Sana (kulkea)
_____ kylällä, maine (kasvaa) _____, (eikä
uskaltaa) _____ kukaan _____ enää sanoa pilkkasanoja
Miihkalin pojasta.

ANNA KARENINA / LEO TOLSTOI 1981 ss. 473-474

Pluskvamperfekti

Aleksei Aleksandrovits (tehdä) _____ virheen, kun hän tullessaan sairasta vaimoan tapaamaan (ei ottaa) _____ lukuun sitä mahdollisuutta, että sairaan katumus olisi vilpitön ja hän itse antaisi anteeksi, mutta sairas ei kuolisikaan ja se virhe (selvitä) _____ nyt, kaksi kuukautta hänen Moskovasta tulonsa jälkeen _____ hänelle koko suuruudessaan. (Eikä johtua) _____ tuo virhe _____ yksinomaan siitä, että (ei harkita) hän _____ sellaista mahdollisuutta, vaan myöskin siitä, että (ei tuntea) hän _____ omaa sydäntään. Kuolemankielissä olevan oman vaimonsa vuoteen ääressä hän (antautua) _____ ensi kerran _____ sen hellän säälintunteensa valtaan, jota toisten ihmisten kärsimykset (herättää) _____ aina hänessä _____ ja jota hän ennen (hävetä) _____ pitäen sitä vaarallisena heikkoutena. Ja sääli tuota naista kohtaan ja katumus siitä, että hän (toivoa) _____ naisen kuolevan, ja ennen kaikkea itse anteeksiantamisen ilo (tehdä) _____ sen, että hän - paitsi lievitystä kärsimyksilleen - (saada) _____ sellaisen sisäisen rauhan, jollaista hän (ei tuntea) _____ koskaan ennen _____. Hän (saada) _____ äkkiä _____ tuntea, että se, mikä (olla) _____ hänen kärsimystensä lähteenä, (muuttua) _____ hänen henkisen ilonsa lähteeksi; mikä (näyttää) _____ ennen, hänen tuomitessaan ja vihatessaan, _____ ratkaisemattomalta, se (muuttua) _____ nyt anteeksiannon ja rakkauden valossa _____ selväksi ja yksinkertaiseksi.

SYYSPRINSSI / ANJA KAURANEN 1996

Preesens ja perfekti

Rakas Syysprinssi, nyt me (vanheta) _____. Pian henki (haista) _____ pahalta ja hampaiden väliin (unohtua) _____ vastasyntyneen kakan väristä keltaista mönjää jota lapsemme (katsoa) _____ inhoten. Me (mieltä) _____ mikä meitä kerran nuorina yhdisti, mistä puhuimme yökaudet, mitä kirjeissä luki, miten ihmeessä saimme kaiken sen ajan kulumaan, (ei keksiä) _____ heti ja (naputtaa) _____ kynsienkärjillä kahvipöytää. Pieni kynttilä (palaa) _____ loppuun yksinään, jäätelö (sulaa) _____, tuoksut (muistuttaa) _____ jostakin. Me (ei keksiä) _____, jotain me (menettää) _____ selvästikin _____ yhdessä. Minä (kertoa) _____ tässä _____ meidän tarinamme, Syysprinssi, (anastaa) _____, (omia) _____, (raiskata) _____, (vääristellä) _____, (uhmata) _____, (haaskata) _____, rakastin sitä niin. Me (olla) _____ syvällä sinussa, kätkeytyneenä sinuun, vaitioloosi, unohdukseesi, siellä jossakin on yhteinen kotimme. Sinun vaikenemisesi (paljastaa) _____ vihdoinkin _____ meidät, siinä on jänisräikän viimeinen pyörähdys. Sinun hiljaisuutesi (saada) _____ minut haluamaan sanoja, haluamaan kirjoittamista enemmän kuin mitään muuta, kiitos siitä, minä olen ylpeä että olen osa sinun unohdustasi.

Minä (kirjoittaa) _____ tämän pienen rakkaustarinan hulluna kirjoittamisen ilosta, (kertoa) _____ nyt _____ sen, samanlaisia (olla) _____ ja samanlaisia (tulla) _____, tällaisina meidän tarinamme tulee lopulta unohtumaan, taivas varjele, vihdoinkin me (vanheta) _____ yhdessä. Nyt lasteni isä (tietää) _____ että (ei paeta) _____ enää _____. En nuoruuteeni, en Syysprinssin kanssa.